

Μασάν τὴν πρώτην ἡλιακὴν ἀκτῖνα, διαδεχομένην τὰ ἀπαυγάσματα.

— Μὰ τὸν ἅγιον Νικόλαον, ἐπανελάθην ὁ Ποκιλόφ, κοιμᾶσθε θαυμασιώτατα, ἀγαπητοί μου συμπόται· ἂν ἐνοεῖτε πρὸ ὀλίγου θὰ ἠκούετε τοὺς ῥογγατμοὺς παίζοντας ἐνεργητικωτέραν ἀρμονίαν παρὰ τὸ καταχθόνιον Βάλς τοῦ Ροβέρτου· τὴν ἰ-
 ἔδαν ταύτην θὰ τὴν δώσω εἰς τὸν Βερλιότον.

Ἐννάτη τῆς πρωῆας ἐσήμαινε καὶ ὁ πρίγκιψ δὲν εἶχεν ἔτι νικήσει τοὺς δισταγμοὺς τῶν ὅτι ὀνειρεύθησαν, καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἶχον ἐξυπνήσει. Ἡ φιλονεικία τῶν ἀπῆτει μάρτυρα. Ἐκαλεσαν λοιπὸν τὸν ὑπρέτην καὶ τὸν ἡρώτησαν ὅλοι ποία ἡμέρα ἦτον.

— Σήμερον εἶπεν ὁ παῖς εἶναι 28 Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ, σταθῆτε, κύριοι, ἰδοὺ τρεῖς ἐπιστολαὶ κατεσπευσμέναι, διότι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες τὰς ἔφερον εἰς τὰ δωμάτιά σας, εἶχον διαταγὴν νὰ σᾶς τὰς παραδώσωσιν ὅπου ἠδύναντο νὰ σᾶς εὕρωσι.

— Δός.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Δός μοι, λοιπόν·

Ὁ Ραφαήλ, ὁ Ὀβίδιος καὶ ὁ Γιλβέρτης ἐρρίφθησαν ἐπὶ τὰς ἐπιστολάς καὶ ταυτοχρόνως τὰς ἀνέγνωσαν.

— Διάβολε, εἴξευρα καλῶς, Παρίσιοι 28 Φεβρουαρίου 183... Ἐγγρασάμεν ἐν ἔτος, ὃ τοῦτο δὲν εἶναι ὄνειρον.

Ὁ Ραφαήλ ἀνέγνωσε.

« Κ Ὑ ρ ι ε .

» Ὁ Κ. διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου λαμ-
 » βάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προειδοποιήσῃ ὅτι ἡ
 » κωμωδία, ἡ φιλόσοφος γυνὴ, τῆς ὁποίας εἶ-
 » σθε ὁ συγγραφεὺς, μέλλει νὰ παιχθῇ σήμερον. Σᾶς
 » περιμένει λοιπὸν ὁ Κ. διευθυντὴς τὴν στιγμὴν
 » ταύτην εἰς τὸ θέατρον, ἵνα κανονίσῃ μεθ' ἡμῶν
 » τινὰς διατάξεις. »

« Ὁ Κ. διευθυντὴς σᾶς παρακαλεῖ νὰ εὐαρεστηθῆτε κτλ. »

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Παῦλε, δός μοι τὴν χεῖρ σου, καλὴν ἐντάμωσιν. Ἄχ! τίς χρά!

Καὶ ὁ Ραφαήλ ἐξῆλθε πνευστιῶν, ἐνῶ ὁ Ὀβίδιος ἀνεγίνωσκε :

• Φίλτατέ μου γαμβρέ.

» Διὰ τῆς τελευταίας σου ἐκ Πατρουπόλεως ἐ-
 » πιστολῆς ἔμαθον ὅτι μέλλεις νὰ φθάσῃς τὴν
 » 25 τοῦ μηνὸς τούτου· εἴμθε εἰς τὴν 28 καὶ ἂ-
 » κόμη δὲν σὲ εἶδον. Μετὰ μεγίστης εὐχαριστή-
 » σεως σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἐνίκησα τὰς δυσκολίας.
 » Τρέξτε λοιπὸν νὰ ἐναγκαλισθῆς τὴν μέλλουσαν
 » σύζυγόν σου, καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς τὴν ἡμέραν
 » καθ' ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ γίνῃ ὁ γάμος.

« Σὲ ἀσπάζομαι κτλ. »

— Παῦλε, ὀγίαινε !

Καὶ ὁ Ὀβίδιος ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Γιλβέρτης ἀνέγνωσε.

• Ἀδελφέ μου ! Γιλβέρτῃ μου !

• Πρὸ μιᾶς ὥρας σὲ περιμένω εἰς τὴν οἶκόν

» σου, ποῦ εἶσαι ; Ἐλα λοιπὸν, διότι φλέγομαι
 » ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

» Ὁ Ἐδμὼν σου ».

Λέξιν δὲν ἠδυνήθη ὁ ζωγράφος νὰ εἴπῃ, ἐ-
 σπρίγγε μόνον τὴν χεῖρα τοῦ Ποκιλόφ, θραύων
 παρ' ὀλίγον αὐτὴν καὶ ἀνέτρεψε δύο θρανία, μέχρις
 οὗ φθάσει ἐπὶ τὴν θύραν.

— Ἀπέλθετε περιχαρεῖς μανιακοὶ, εἶπεν ὁ πρίγκιψ, καὶ μὴ καταφρονεῖτε ποτὲ τὴν ζωὴν. Καὶ σὺ Πρόσπερε, δὲν ἔχεις κανένα περιμένοντά σε εἰς Παρίσιους ;

— Ὡ ! ναί, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἀπεκρίθη ὁ νέος καλλιτέχνης· ἐδῶ μὲ περιμένει ἡ ἐργασία, ἡ τέχνη τοῦ Φειδίου, ἴσως ἡ δόξα.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ο. Α. Α.

ΠΟΙΚΙΛΑ



Β Α Ο Υ Μ Ε Μ Β Α Χ.

Κατὰ τὸ 1762, ἐν Γότθα, ἐνὶ τῶν μεσογαίων ἐκείνων τῆς Γερμανίας μερῶν, ἔνθα ἐπικρατεῖ ἡ ἡ-
 συχία, ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπα-
 γρύπνησιν μὲν πατρὸς ἀγαθοῦ καὶ σπουδαίου, δι-
 δάκτορος καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν
 ταῖς ἀγκάλαις δὲ μητρὸς φιλοσφόρου μὲν ἀλλ'

αυστηράς, ηύξανε καὶ ἀνετρέφετο δεκαετής τι παιδίον, ὠραῖον καὶ φρόνιμον, πεποικισμένον διὰ τῆς στωϊκῆς ἐκείνης φιλοπραγμοσύνης ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς λογίους καὶ φιλοσόφους. Παίζον ἔκαμνε παρατηρήσεις σπουδαίας· ἐσιώπα ὅπως ἀκροασθῇ . . . Ἐζήτησε νὰ τῷ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν τῶν ἀθυρμάτων του, τὴν ζωὴν τῶν ἐντόμων τὰ ὅποια ἐξώγει, τὴν σύνθεσιν τῶν ἀνθέων τὰ ὅποια ἐδρέπεται ἐν τῷ κήπῳ του, πῶς ὁ ἄρτος τὸν ὅποιον ἐτρώγει ηύξανε τὸ σῶμά του κτλ. Ὁ δὲ πατὴρ του, ὅστις προώριζεν αὐτὸ εἰς καθηγητικὴν ἔδραν, μετεχειρίζετο, ὅπως τὸ συνηθίσῃ νὰ σκέπτεται λογικῶς καὶ νὰ λαλῇ ὀρθῶς, ἀξιολογώτατην τινὰ μέθοδον· ποτὲ δὲν τὸ ἄφινε ἢ νὰ διακόψῃ ἢ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν του. Ὅθεν ἂν τὸ παιδίον τὴν ἤρχιζε κακῶς, ὥφειλε νὰ τὴν τελειώσῃ ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον, ὑπερπηδῆσαν τὴν ἀμηχανίαν εἰς τὴν αὐτὸ τὸ ἴδιον περιέπεσεν, εἰς τρόπον ὥστε ἐσκέπτετο μὲν καλῶς πρὶν ὁμιλήσῃ, ὁμιλοῦν δὲ ὁμίλει εὐλόγως καὶ ζωηρῶς, καὶ τὰ δύο ταῦτα πλεονεκτήματα ἀπέκτησε διὰ προσπαθείας φυσικῆς καὶ ἀειάστου.

Ἀλλ' ἡ μάλιστα καταγοητεύουσα τὸν Φριδερίκον σπουδὴ ἦν ἡ τῆς φυσικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἱστορίας, ἡ μόνη ἐπιθυμία του, τὸ μόνον ὀνειροπόλημά του· ὅτε δὲ μόλις ἦτο δεκαετής περιωρίζετο εἰς τὴν κτῆσιν . . . μαντεύσατε ποῖαν! — Ἀλλὰ μὴ προτρέχωμεν τῶν πραγμάτων.

Ἡμέραν τινὰ, ἑορτάσιμον τῆς μητρός του, τόσον τὴν ἐθέλξει καὶ τὴν κατεγοήτευσεν διὰ τῶν ἔργων καὶ τῆς διαγωγῆς του, ὥστε αὕτη τὸν ἐνηγαλίσθη λέγουσα. — Ζήτησέ με, Φριδερίκε, ὅ,τι πρᾶγμα σοὶ ἀρέσκει, καὶ ἀμέσως τὸ ἔχεις, ἂν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐσκέφθη καὶ ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ.

— Μήπως θέλεις συλλογὴν ἀθυρμάτων τῆς Νυρεμβέργης;

Ἀλλὰ τὸ παιδίον περιφρονητικῶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Μήπως θέλεις σκύλλον τινὰ ἢ ὄνον, ἢ ἵππον ἢ τουφέκιον;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ παιδίον δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἡ θέλεις ἴσως εἴκοσιν ἢ τριάκοντα βιβλία τῆς ἐκλογῆς σου, ἐκ τοῦ πρώτου βιβλιοπωλείου τῆς Γόττης;

Τὸ παιδίον πρὸ ὀλίγον ἀπεκρίθη, ναί· διότι τὸ δῶρον τοῦτο ἦν ὅχι ὀλίγον εὐάρεστον. Ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐξέφρασεν ὅτι ἤθελεν ἄλλο καλλίτερον.

— Ἐλα δὲ, ὁμίλει ἐλευθέρως· εἰπέ τί προτιμᾷς, προσέθηκεν ὁ καθηγητής, ὅστις ἠρῆσα δι' ὀρθαλμοῦ προσεκτικῶς τὸν υἱόν του.

— Λοιπὸν, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ Φριδερίκος χωρὶς νὰ προσκόψῃ τῶρα εἰς τὴν φράσιν του, ὅ,τι ποθῶ εἰς τὸν κόσμον, εἶναι εἷς σκελετὸς ἀνθρώπου!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ μὲν μήτηρ ἐκινήθη κίνημα ἐκπλήξεως καὶ φοίκης σχεδόν, ὁ δὲ πατὴρ

περιέβαλεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ τὸν μέλλοντα ἀνατόμον . . .

— Σκελετὸν ἀνθρώπινον! ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ· ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα μοὶ ζητεῖς, τέκνον, δὲν εἶναι ἀληθές; ἐπανελάβε προσδύπουσα τὸν ἄνδρα . . .

— Ἀληθέστατον κατὰ δυστυχίαν, ἀπεκρίθη ὁ σφὸς ἀνὴρ· ἀπὸ πολλοῦ ζητῶ δι' ἐμαυτὸν τοιοῦτον εὔρημα, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ εἰς Γότθαν. Ὁ Φριδερίκος ἔμεινεν ἄφωνος καὶ παραχλίσμενος ὡς ἂν τοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ ἥλιος ἔλειψεν ἀπὸ τοῦ στερεώμα.

— Πῶς! ἐφώναξεν ἐν ἀπογνώσει, οὔτε εἰς σκελετὸς δὲν ὑπάρχει εἰς ταύτην τὴν πόλιν!

— Πρὸς πώλησιν, ὄχι! προσέθηκε τεθλιμμένος, ὡς ὁ υἱός, ὁ πατήρ. Ἀλλὰ παρηγορήσου, μικρὲ μου καθηγητὰ, ἐπανελάβε, δίδων εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, θέλω προσπαθῆσαι νὰ σὲ παρηγορήσω ὡς δύναμαι, ὡς παρηγορῶ ἐμαυτόν.

— Καὶ χωριστὰ τὰ ὠραῖα βιβλία, τὰ ὅποια θέλεις ἀποκτήσῃ, ἐν ἐλλείψει τοῦ σκελετοῦ, εἶπεν ἡ μήτηρ, ὑπερήφανος καὶ εὐτυχὴς διότι εἶχε τέκνον τοιοῦτον.

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἔφερε τὸν παῖδα εἰς τοῦ Κ. Φράντζ, ἱατροῦ καὶ φίλου του. Τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἐμπείρου τούτου ὀπκδοῦ τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ, ὑπανοίξας πράσινον παραπέτασμα, ἀπεκάλυψε σκελετὸν θαυμάσιον καὶ ἐντελὲς, τὸν μόνον ὑπάρχοντα ἐν Γότθῃ.

Ἰδοῦ, φίλε μου, τί δύναμαι νὰ σοὶ προσφέρω· ὁ θησαυρὸς οὗτος ἀπὸ σήμερον σοὶ ἀνήκει, δύναται δὲ νὰ τὸν βλέπῃς ἐνίοτε, ἂν ὁ Κ. Φράντζ τὸ ἐπιτρέπῃ.

— Αναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἐφώνησεν ὁ ἱατρός, θαυμάζων τὴν πρόωρον φρόνησιν τοῦ παιδός, ὅστις ἔμεινεν ἐκστατικὸς ἐνώπιον τοῦ ἀντικειμένου τῶν ὀνείρων καὶ τῆς φιλοδοξίας του.

Ἀλλ' ὁ παῖς, πλὴν τούτου, ἀπέδιδε καὶ πόσον ἡδὴ προσχώρησε καὶ πόσον ἔμελλε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀνατομίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης, καθ' ἐκάστην σχεδὸν ὁ Φριδερίκος ἐπισκέπτετο τὸν Κ. Φράντζ, ὅστις ἐνόεε ὅτι ὁ μαθητὴς δὲν ἤρχετο ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν ἢ χάριν τοῦ σκελετοῦ μόνον. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἰς μόνον τὸν σκελετὸν ἀφίερον ὁ παῖς τὰς παρατηρήσεις, τὴν προσοχὴν, τὰς μικράς του φροντίδας. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐν ἀποφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἱατροῦ, ἦλθεν ἴσα ἴσα ἀπόντος ἐκείνου, καὶ προσποιούμενος ὅτι περιέμενε τὴν ἐπιστροφὴν του ἐν τῷ σπουδαστήριῳ, διέτρεψεν ὥρως ὁλοκλήρους ἐρευνῶν, ψηλαφῶν, σπουδάζων τὴν ὀστεολογικὴν μηχανὴν, ἔπειτα δὲ, ἀφ' οὗ ὁ σκελετὸς ἐνετυπώθη εἰς τὴν φαντασίαν του, ἔβλεπε πάλιν κατανοῦν ν' ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς ἕνα ὅμοιον. Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν ἐξέρχεται πρὸς ἐρευναν εἰς τὸ δημόσιον κοιμητήριον, συλλέγει ὅσα ὅσα εὕρισκε παρέρριμμένα, καὶ δι' αὐτῶν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, κατὰ τὴν φράσιν του, προσπαθεῖ νὰ κα-

τασκευάσῃ σκελετόν τινα τέλειον, ἀλλὰ βλέπων ὅτι δὲν τὸ κατώρθου, ἐπιχειρεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ἐλλείποντα δι' ὅστων ζῶων, καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας του κατασκευάζει οὕτως, ἐν τῷ κοι- τῶνι του λαθραίως, ἐργαζόμενος πολλάκις τὴν νύ- κτα, σκελετόν τόσον ἐντελῆ, ὥστε ὑπερέτριά τις, ἰδοῦσα αὐτὸν ἡμέραν τινὰ, τὸν καταγγέλλει διὰ τῶν κραυγῶν της... Καὶ ἰδοὺ ἅπανα ἡ οἰκογένεια ἀναστατούται, ἡ συνοικία συνταράσσεται, ὁ καθη- γητὴς αὐτὸς ἐκπλήττεται, ὁ δὲ σκελετὸς καταδι- κάζεται, δημεύεται καὶ κατακλείεται εἰς τὸ ἀνώ- γεων τῆς οἰκίας!

Μετ' ὀλίγα ἔτη, τὸ παιδίον αὐτὸ ἐγένετο ὁ περιδοχὸς Βλουμεμβάχ, ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐνόη- τος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἰς τῶν μεγαλειτέρων τοῦ κόσμου ἀνατόμων, ὁ δὲ πρῶτος αὐτοῦ θησαυ- ρὸς καθίσταται ὁ τύπος καὶ τὸ κέντρον τῆς πλου- σιωτάτης συλλογῆς, ἣν τὸ ὄνομα του ἀπηναντίας.

Ὁ Βλουμεμβάχ ἰδὼν εἰς τὸ Λονδίνον τὸν Κέμ- βλον παριστῶντα ἐπὶ σκηνῆς τὸν Ὀτέλλον τῷ εἶ- πεν ὅτι τὰ μαῦρα χειρόκτια τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἐ- ματαίουν ἔλους τοὺς ἀγῶνάς του, διότι οἱ μαῦροι ἔχουσι τὴν παλάμην λευκὴν ὡς ἡμεῖς.

Ὁ Βλουμεμβάχ ἐξερχόμενος τοῦ Κεραιμικοῦ, ὅπου τὸν ὑπέδεχθη ὁ Ναπολέων ἐν πάσῃ τῇ αὐτοκρατο- ρικῇ αὐτοῦ δόξῃ καὶ παρουσίᾳ τῶν πρέσβων ὅ- λης τῆς γῆς, ἔλεγεν ὅτι δὲν παρετήρησε τοσοῦ- τον τὸν νικητὴν τοῦ Ἰσπερλιτίου, ὅσον τοὺς ἀν- τιπροσώπους τῆς Περσίας καὶ τοῦ Μαρόκου, δύο ἔθνων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ!

Γεννηθεὶς ἐν Γότθῃ, ἐν ἔτει 1752, ὁ Βλουμεμ- βάχ ἐδίδαξεν εἰς Γοτίγγην, περιηγήθη τὴν Ἀγ- γλίαν καὶ Γαλλίαν, ἀπέλιπε τὸν Κουσιέρον, ἐμόρ- φωσε τὸν Κ. Οὐμβόλδτιον, καὶ ἀπεβίωσε τῷ 1840, βυθμίσας καὶ προπαρασκευάσας τὴν ἐπιστήμην ὡς ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Κέπλερος καὶ ὁ Νεύτων.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΩΣ.

Ἐρριζόμεθα ἐκ τοῦ ταχυδρόμου τῆς Εὐρώπης τὸ ἐξῆς φοικῶδες ἄμα καὶ κωμικὸν περιστατικόν. Γυνὴ τις ξυλουργοῦ ἐκ Margés, χωριδίου τῆς Δρώ- μης ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ρομάν, διηγεῖ βίον τόσον ἄ- τακτον καὶ ἐκδεδιητημένον ὥστε ἔβαλε κατὰ νοῦν ὡς ἀπαλλαγθῇ τοῦ δυστυχοῦς συζύγου της, διότι ἡ παρουσία του ἠνώχλει τὰς ἀκρατήτους ὁρέξεις της. Πορεύεται λοιπὸν εἰς Ρομάν, εἰσέρχεται εἰς φαρ- μακεῖον τι καὶ ζητεῖ ἀρσενικὸν πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν κατηραμένων ποντικῶν, ὧν ἡ οἰκία της ἔγε- μεν. Ἀλλ' ὁ φαρμακοποιὸς, ἄνθρωπος φρόνιμος, ἀρνεῖται, καὶ ἀποφίνεται ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν δύ- νηται νὰ δώσῃ τοιοῦτον φάρμακον εἰμὴ εἰς τὸν ἄν- δρα καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μαρτύρων. Μετὰ τινὰς ἡ- μέρας ὁ σύζυγος ἔρχεται εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, καὶ ἐρωτᾶται παρ' αὐτοῦ ἂν

αὐξάνωνται καὶ κατευσδῶνται εἰς τὴν οἰκίαν του οἱ ποντικοί.

— Δὲν εἶδα ποτὲ τοιοῦτους εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ τίμιος ξυλουργός.

— Ἀλλ' ἡ σύζυγός σου ἤλθεν ἐδῶ ζητοῦσα ἀρ- σενικόν.

— Ἄ! τοῦ διαβόλου τὴν γυναικα! ἐφώνησεν ἐ- κείνος· νὰ μὲ φαρμακεύσῃ θέλει. Λοιπὸν, μήνυσέ την νὰ ἔλθῃ πάλιν.

Καὶ συμφωνοῦν οἱ δύο, ὅτι ὁ μὲν φαρμακο- ποιὸς θέλει δώσῃ ἀβλαβῆ τινα οὐσίαν, ὁ δὲ σύζυγος θέλει γευθῇ τὸν ζῶμον μεθ' οὗ θ' ἀνα- μιχθῇ ἡ οὐσία, γευθεὶς δὲ θέλει προσποιηθῇ ὅτι προσβάλλεται αἰφνης ὑπὸ ὀξυτάτης, θανατηφόρου νόσου, ἵνα δώσῃ μάθημα εἰς τὴν ἄπιστον σύ- ζυγον.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἐνεργοῦνται κατὰ τὴν συνεν- νόησιν· ἡ γυνὴ ἐπανερχεται, λαμβάνει τὸ ὑπο- τίθεμενον δηλητήριο, ἐπιπάσσει τὴν κόνιν εἰς τὸν ζῶμον τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον αὐτὸς μὲν εὐρί- σκει ἀηδὴ καὶ κακὸν, ἡ δὲ γυνὴ ἀποφεύγει νὰ δοκιμάσῃ, ἐνὶ λόγῳ συνέβη πᾶν ὅ,τι εἰς τοιαῦτα κακουργήματα συνήθως συμβαίνει. Πιὼν ἤδη τὸν ζῶμον, ὁ ἀνὴρ εὐρίσκεται δυσδιάθετος, ἔπειτα πί- πτει καὶ προσποιεῖται τὸν τεθνεῶτα, καὶ τὰ πάν- τα βαίνουνσι κατ' εὐχὴν, ἀλλ' ἤδη ἐπέρχεται τὸ ἀστεῖον τοῦ δράματος.

Ἡ γυνὴ, διὰ νὰ τρέψῃ τὸν δηλητηριασμένον εἰς αὐτοχειρίαν καὶ ἀποφύγῃ οὕτω τὴν ἐπικειμένην κατὰ τῆς κεφαλῆς της ποινὴν, ζητεῖ πάχυτα σχοινίον νέον ἐπὶ τούτῳ προπαρασκευασμένον, σχη- ματίζει δι' αὐτοῦ βρόχον, τὸν ὅποιον περᾷ εἰς τὸν λαιμόν τοῦ ὑποτιθεμένου νεκροῦ καὶ μετὰ ταῦτα ἀναβαίνει εἰς τὸ ἀνώγειον διὰ νὰ σύρῃ ἐν- τεῦθεν τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον προσδένει εἰς δο- κὸν τινα τῆς στέγης.

Ἐνῶ δὲ αὕτῃ ἀναβαίνει ἔτι, ὁ μακαρίτης ἐ- γεύρεται, δένει τὸ παρασμένον ἤδη εἰς τὸ λαιμόν τοῦ σχοινίου εἰς τὸν πόδα τῆς ξυλουργικῆς του τραπέζης, καὶ περιμένει τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου. Φθάσασα ἐπάνω ἡ γυνὴ ἀρχίζει νὰ σύρῃ, ἀναμφιβόλως ὅλαις δυνάμεσι· ἀλλ' εὐρίσκουσα τὸν σύζυγον βαρύτερον νεκρὸν παρὰ ζῶντα, καταβαί- νει διὰ νὰ ἱδῇ πόθεν ἡ ἑκτακτος αὕτη ἀντίστα- σις. Ἀλλὰ μόλις διαβαίνει τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καὶ, διὰ χειρὸς πλήρους ζωῆς καὶ ἰσχύος, ὁ σύζυγος τῇ προστρέβει ἐφ' ἑκατέρας παρειᾶς ἀνὰ δύο βρονταρὰ γρονθοκοπήματα, ἱκανὰ ἀναμ- φιβόλως νὰ κινήσωσι δίκην δημοσθениκῆν. Μετὰ ταῦτα τὴν φέρει εἰς τὴν δημαρχίαν, ἥτις τὴν ἀ- ποστέλλει εἰς τὰς φυλακάς τῆς Βελγικίας.